

Publicerad 2005-10-10 12:53 av Linda A

jag saknar min mamma.

När hatet föddes och livet dog.

Jag hade varit hos morfar i torpet och plockat liljekonvaljer. Jag hade med mig en hel bukett till dig. Men du öppnade inte dina ögon för att se dem. Jag ville väcka dig, men pappa sa att du behövde sova. Jag förstod inte att ditt tillstånd inte handlade om sömn. Jag klappade dig i pannan och strök handen genom ditt lockiga hår. Jag älskade att röra vid dig, men inte då. Du var så vacker där du låg, men färgerna hade lämnat dig. Du var blek och kall. Jag tänkte att du måste sova djupt. Och det var precis vad du gjorde. Du levde genom en respirator. Jag visste inte vad de menade med det, men jag var stolt över att ha en mamma som hade respirator. Det lät häftigt. Om jag ändå hade förstått vad de innebar.

När jag satt där och talade om höstlövens färger och att jag längtade efter att få visa dig mina nyfunna svampställen kom läkaren in. Han log inte mot mig som han brukade göra. Han såg ledsen ut. Besvärad. Han bad pappa att följa med honom ut, men jag ville inte vara själv med mamma. Pappa tyckte att det var okej att jag var med. Jag var ändå en ganska stor flicka nu, menade han. Läkaren gick rakt på sak. Mamma blev inte bättre. Chanserna att hon skulle vakna upp igen var minimala. Han bad pappa att låta henne dö. Och jag skrek. "Hon sover ju bara!" Jag minns att jag sprang in till mamma och skakade om henne. "Mamma, mamma, du måste vakna!" Men hon var livlös. Allt som hördes var ljudet av alla maskiner. Jag ville bara att hon skulle vakna och säga "Hej, min skatt!". Hon gjorde inte det. Jag grät. Jag hatade cancer. Jag hatade mig själv för att jag inte kunde göra henne frisk. Jag hatade mig själv.

- - - -

Min mamma dog i den där sjukhussängen när jag var tio år. Jag tappade bort henne. Pappa planerade begravningen och jag valde ut de vackraste vita liljorna. Jag sa farväl.

Jag pratade med henne. Berättade allt hon hade gjort för mig. Jag sa förlåt. För att jag hade gjort henne så illa. Det var hon som straffades för att jag inte räckte till. Jag sa förlåt. Jag sörjde henne när hon var vid liv.

När hon två dagar efter beskedet vaknade upp var hon inte längre min mamma. Jag kände inte igen henne. Det mjuka i hennes ansikte var inte där. Jag hade sagt farväl. Det var oåterkalleligt. Hon gick igenom behandlingar efter behandlingar och när rehabiliteringen var klar fick hon samma besked som tidigare år. Det fanns fler tumörer. Jag försökte hålla mig och familjen ovanför ytan. Jag tvättade, städade, lagade mat och nattade tvillingarna. De som var mina bröder.

Mamma låg på soffan och såg på TV hela dagarna. Orkade inte resa sig upp annat än för ett nytt besök på sjukhuset. Hon magrade. Jag lagade hennes favoriträtter och kom med frukost på sängen varje morgon för att hon skulle börja uppskatta livet igen. Men hon kunde inte äta. Hon fick inte behålla det.

Jag sov dåligt. Sprang in till mamma stup i kvarten för att se om hon fortfarande andades. Dagarna var långa. Mina skuldkänslor höll på att äta upp mig. All min tid sökte jag efter nya sätt att visa mamma varför hon skulle kämpa. Nya sätt som kunde göra det lättare för henne att leva. Jag ville ha tillbaka den mamma hon var innan. Jag hatade mig själv mer för varje misstag. Varje gång hon blev arg för att jag inte hade försökt tillräckligt mycket. Jag hatade.

När mamma mådde som sämst flyttade vi barn till mormor och morfar. Det var alltid en lättnad när morfar kom och hämtade oss. Jag klarade inte av att hålla ihop hemmet längre. Pappa jobbade över varje kväll och tog på sig allt jobb som erbjöds och inte erbjöds. Han flydde in i arbetet. Jag kunde inte fly. Jag hade två småbröder som jag älskade mer än något annat. Jag kunde inte med att de blev lämnade ensamma. Jag lämnade och hämtade dem på dagis och när de skulle börja skolan tvingade jag upp mamma ur soffan. Hon förstod att hon var tvungen att orka. Så hon tog på sig den fläckfria mask som är min familjs specialitet. Hon tvingade sig själv att le om och om igen.

Hos mormor och morfar vilade jag ut. Varje eller varannan timme ringde jag hem och kollade att mamma levde. Jag var rädd. Cancern hade tagit bort det vackra hos henne. Det som gjorde henne till min älskade mamma. Jag gjorde allt jag kunde komma på som skulle kunna få tillbaka henne. Hon var begravnen i det förflutna. Omöjlig att fånga.

Jag minns speciellt en natt när jag vaknade upp av det mest hjärtskärande skriket man kan tänka sig. Ett skrik som högg som en kniv i mitt bröst. Jag kände förtvivlan i luften. Jag kastade mig ur sängen med ljusets hastighet och såg en skymt av bruna hårlockar på balkongen. Jag sprang snabbt genom mamma och pappas sovrum och ut på balkongen. Där stod mamma på balkongräcket och skrek av smärta. Jag bad henne att komma ner med darrande röst och sträckte ut min hand. "Jag orkar inte mer, Linda. Jag vill bara dö!" skrek hon med tårdränkta rödsprängda ögon. Jag lyckades till slut övertyga henne om att gå ner från räcket, fråga mig inte hur. Men hon kom ner. Och jag höll om henne. Vaggade henne och sprang snabbt ner till nedervåningen och hämtade hennes medicin. Jag satt hos henne hela natten och vaggade henne. Det gjorde så ont i mig att se henne lida. Jag ville göra henne frisk, men jag räckte inte till. Jag hatade. Hatade mig själv.

Det skulle komma ytterliggare tre likadana perioder, men inte med samma blodiga allvar som den gången hon hotade att lämna oss för alltid. Jag har slutit mig, tystnat och förminskat mig själv för att ge mamma det utrymme som hon har behövt. En lidande själ kräver mer plats. När en så viktig människa som ska vara stor och trygg inte är så stabil som man behöver är det svårt. Jag har så mycket vrede i mig som jag har slutit in och vänt mot mig själv. För vem skulle jag kunna vara arg på? Den mamma som försvann i cancern och till slut bara blev sjukdom, den pappa som försvann in i sin förtvivlan över att se sin älskade lida, den värld som inte såg vad som hände? Det går inte att förändra andra, bara sig själv. Och det har jag gjort. Om och om igen har jag försökt. Att anpassa mig, att räcka till. Det har bara fött mer vrede, mer hat, mot mig själv. Hur skulle jag kunna lägga ifrån mig skulden när jag ständigt fick höra att jag inte var bra nog?

Mamma har alltid varit arg på mig. Hon har inte vetat vart hon ska göra av sin vrede. Jag är tacksam för att mina bröder har undkommit det mesta. Självklart har de berörts av det, det har alla. Men allvaret har inte varit påtagligt inför deras ögon. Jag har alltid fått höra av min mor att jag inte är tillräcklig. Att jag måste kämpa hårdare med skolan, att jag måste hjälpa henne. För att hon är sjuk. Hon är sjuk och jag undrar ibland om jag föddes för att vårda henne. Det var det mitt liv gick ut på i tolv år. Att finnas till hands vad hon än behövde. Och ändå var det inte tillräckligt. Hur räcker man till?

Och när hon hade de riktigt dåliga dagarna och man kunde höra smärtan skrika i hennes ögon. Då sa pappa

åt mig att ta det lugnt med mamma, att inte ställa till det. Han var besviken på mig. För att jag inte hann med allt hushållsarbete, för att jag inte kunde trösta mamma. Jag tror att han var mest besviken på sig själv. För att han flydde från allt. Nu tror jag det. Det trodde jag inte då.

Så jag tassade på tå, lärde mig att plocka ur diskmaskinen utan ett ljud. Jag listade ut var det knarrade i golvet och aktade mig noga för att på något sätt göra henne upprörd. Hon letade anledningar för att få ur sig all smärta. Och jag önskade att jag hade varit en vägg som inte sög i mig det svarta hon kastade mot mig. Men så var det inte.

Jag är bitter. På världen. På den jävla orättvisan som försatte min familj i den här situationen. Jag kommer inte få tillbaka den mamma som jag älskade och som älskade mig. Hon har blivit ett skal, en främling. Jag känner inte igen henne. Cancern tog min mamma ifrån mig. Jag saknar den famn jag vaggades tryggt i när världen var helt ny. När allt jag visste var den famnen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Linda A med Poeter.se id #1090 innehar upphovsrätten